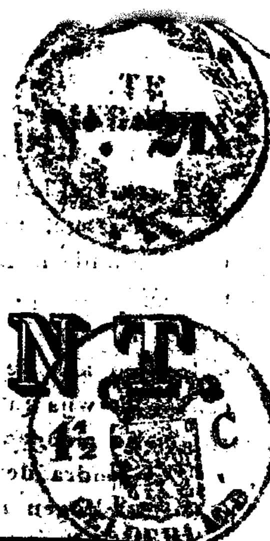
Ao. 1848. N°. 21.

ARNHEMSCHE COURANT

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Dingsdag, Woensdag, Donderdag, Zaturdag en Zondag, is f 3 in de drie maanden.

ZONDAG 30 JANUARI.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels, f 1,00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Advertentiën voor de Courant van den eigen dag moeten bezorgd worden des morgens vóór negen ure. Alle Advertentiën ná negen ure inkomende blijven liggen tot het volgende nommer.

Het goddelijk koningschap.

Waarheen eenige mannen der behoudende partij wel zouden wenschen te komen, ziet men uit de geschriften, welke in de laatste twee jaren met betrekking tot onze zaken, bij den boekhandelaar A. J. VAN WEELDEN te 's Gravenhage, het licht zagen. Nog dezer dagen kwam daar een vrij zonderling stuk uit, dat ten titel [illegible] onontbindbaarheid der Tweede Kamer van de Staten-Generaal, op zich zelve en in verband beschouwd met directe verkiezingen en een verantwoordelijk ministerie. Wij hebben op het oogenblik de bedoeling niet, ons met de ongerijmde stellingen noch met den vreemden redeneertrant diens schrijvers bezig te houden; misschien doen wij dit wel eens later; maar het trof ons, daarin weder, gelijk in vroegere brochures, waarschijnlijk uit hetzelfde kanaal komende, het volk op den achtergrond te [illegible]ven ten voordeele der goddelijkheid van het koningschap.

Sedert eenigen tijd is men er van de zijde der behoudsmannen zeer op uit, met [illegible] affectatie het denkbeeld der [illegible]souvereiniteit als eene ongerijmdheid af te schilderen en die volken alleen gelukkig te noemen, welke den goddelijken oorsprong van het koningschap erkennen.

Wij twijfelen, of het aan de partij der duisternis en van den achteruitgang gelukken zal, aan het absolutismus en de legitimiteit bij het Nederlandsch publiek ingang te verschaffen, maar het is passend de natie te toonen wat die zekere partij wenscht.

Zij, die »het volk een erfdeel noemen, »den Koning door God toevertrouwd en »door zijne voorouders nagelaten," gelieven zich niet te herinneren, dat de [illegible]erlandsche Koning, WILLEM I, zelf erkend heeft zijnen kroon schuldig te wezen aan »de begeerte des volks, »hetwelk hem", gelijk hij zegt, »gekozen en tot het bestuur dezer landen geroepen had." [illegible] welk regt zal WILLEM II dat feit ontkennen, [illegible] hij, zoo doende, de wettigheid van zijn koningschap niet in gevaar brengen? Als Koning der Nederlanden heeft WILLEM II geen ander regt dan hetgeen de natie hem heeft willen toevertrouwen; maar die opdragt aan de dynastie van Nassau kan niet verder gaan dan zoolang deze blijken zal dat vertrouwen te verdienen. Moge dat immer wezen! Want anders zou de natie, met hetzelfde regt, waarmede zij WILLEM I met de kroon begiftigde, die aan zijne afstammelingen ontnemen kunnen.

De betrekking zelve, welke tusschen zijn geslacht en dit land door den persoon van prins WILLEM VAN ORANJE, ontstond, had haar ontstaan, het werd nog onlangs in dit blad uit de geschiedenis zelve aangetoond, aan geen ander beginsel te danken dan aan het ontkennen van de legitimiteit der vorsten. De Nederlander wist, dat de staats-instellingen om hem en niet hij om die instellingen bestond; hij zwoer dus den Koning van Spanje af, zoodra het bleek, dat deze niet meer aan zijne bestemming ten nutte des lands beantwoorden kon. Hoe kan het regt van den Nederlandschen Koning heiliger zijn dan dat van den graaf van Holland? Waarom zal wat regt was jegens den eenen in gelijke omstandigheden onregt [illegible] jegens den anderen?

Het schijnt, dat sommigen zich nog geenszins aan de waarheid [illegible] eeuwen geleden [illegible] erkend, kunnen gewennen, dat de vorst, gelijk alle instellingen in den staat, alleen ten behoeve van het volk bestaat. Gelijk alles in de wereld, zoo hebben ook die instellingen slechts waarde, voor zoolang zij strekken kunnen ter vervulling der behoeften, voor welke zij in het leven geroepen zijn. Houdt dit op, zoo heeft het volk, dat ze schiep, ook het regt ze te veranderen of op te heffen. Er is een tijd in het leven der volken, waarin het algemeen belang een enkel persoon aan het hoofd van den staat schijnt te vorderen. Waarom zou er nimmer een tijd kunnen zijn, waarin die instelling even nadeelig als vroeger voordeelig zou kunnen wezen? En zou het volk zich dan door de hersenschim, in het belang van tafelschuimers en vleijers der vorsten uitgevonden, terug moeten laten houden om verandering te brengen in hetgeen, zonder die verandering, tot onrust, verwarring, vernietiging moet leiden?

De behoudsmannen zeggen, dat de oppositie »het oogmerk heeft het konink»lijk gezag zoo veel mogelijk in te krim»pen." Op zich zelf kan dit noch lof noch berisping heeten. Wanneer het algemeen belang inkrimping der koninklijke magt vordert, zoo is het een lof die magt aldus aan hare bestemming te willen doen beantwoorden; vordert het algemeen belang het tegendeel, zoo is het eene berisping. Men heeft door die aantijging, op zich zelve, hoezeer men haar der oppositie, als ware zij eene misdaad, telkens voor de voeten werpt, niets bewezen: alles komt alleen hier op aan, of die inkrimping voor het algemeen belang verkeerd werkt.

Inderdaad echter heeft de oppositie het plan niet de koninklijke magt in te krimpen, hoewel bij haar, gelijk bij elken braven burger, het persoonlijk belang der dynastie geheel ondergeschikt blijft aan dat des volks. Zij wil alleen, dat de strijd tusschen schijn en wezen ophoude; zij wil dat men, met den naam van constitutioneel vorst, niet tevens als absoluut monarch regeren kunne; wil dat twee geheel strijdige elementen, welke zich niet vereenigen laten, niet langer zich doorkruisen en daardoor aanleiding tot ontelbare moeijelijkheden geven: zij wil dat aan de willekeur niet zoo ruim spel gelaten worde, maar dat vaste regels elks werkkring bepalen, en daardoor tot orde in het bestuur en kracht bij de regering leiden zullen. Noemt men dit »gebrek aan eerbied jegens den Koning", noemt men dit »vijandschap tegen het koningschap", zij kan het zich getroosten, want zij weet, dat daardoor alleen een staat bloeijen kan en welke Koning, die het hart op de ware plaats heeft, zou baatzuchtig genoeg wezen dit, zoo het mogelijk ware, voor een gedeelte zijner magt te koopen? Zou dit door een afstammeling van WILLEM VAN ORANJE kunnen geweigerd worden? van den vorst, die zelfs onder de hand des moordenaars aan niets dan aan het welzijn van zijn land dacht en wiens laatste woorden een gebed voor zijn volk ten hemel waren?

Buitenlandsche berigten.

NOORD-AMERIKA.

De oorlog met Mexico heeft in de Vereenigde Staten andermaal de slavenquaestie op den voorgrond gebragt, en tot eene hevige behandeling derzelve aanleiding gegeven. Gelijk men weet, houdt het veelbesproken *Wilmot-proviso* in, dat in de nieuw verkregene territoriums de slavernij niet zal worden ingevoerd. Uit het oogpunt der staatshuishoudkunde is dit voorstel van geen praktisch nut, daar noch Oregon, noch California of Nieuw-Mexico geschikt

gesteld zijn, dat zij de altijd kostbare bearbeiding van den grond door slaven kunnen goedmaken. Maar voor zoo veel het beginsel aangaat en uit een politiek oogpunt is het van belang. Want nu komt weder dezelfde oude lastige strijd op van dertig jaar geleden, toen Missouri in de Unie trad. De slavenhouders willen in hunnen eigendom niet verkort worden en ontzeggen aan de noordelijke staten het regt zich op eenigerlei wijs in de slavenaangelegenheden van het zuiden te mengen, eene zaak die zich van zelve zal vinden zoodra de ophitsingen der philantropen en der zendelingen niet telkens op nieuw den wrok doen herleven. De vraag van de afschaffing der negerslavernij is inderdaad enkel eene quaestie van tijd. Veertig jaren geleden hadden alle staten der Unie, geene uitgezonderd, nog slaven; toen daarop allengs de vrije arbeid goedkooper werd, schaften de wetgevende magten de eene na de andere de slavernij af, en men treft ze thans nergens meer in het noorden aan de Ohio aan. Thans hebben Delaware, Maryland, Virginië, Kentucky en Tenessee voorgenomen zich dien kostbaren last van den hals te schuiven. Reeds twintig jaren geleden werd in de wetgevende vergadering van Virginië luide verklaard: men moest dat wat nu algemeen als een zedelijk en politiek kwaad erkend was, zoo spoedig mogelijk zoeken uit den weg te ruimen; nu verheffen zich in de overige bovengenoemde staten, en eveneens in Missouri, dergelijke stemmen. In Kentucky (waar op de 275,000 blanke inwoners slechts 31,000 slavenbezitters met ongeveer 170,000 negers komen) is het buitendien reeds verboden slaven als koopwaar ten verkoop binnen te voeren; in Tenessee heeft zich de publieke opinie stellig genoeg in gelijken zin geuit. Wanneer de abolitionisten zich nu maar stil hielden en de dingen haren natuurlijken loop lieten volgen, zoo zou alles wel weder goed te regt komen. Maar de planters willen zich niets laten afdwingen; en indien de *Wilmot-proviso* wet in werking gebragt werd, zoo zouden zij zich in hunne belangen zeer benadeeld zien. Het Zuiden heeft vooral daarom met zooveel eenstemmigheid op de verovering en inlijving van Texas aangedrongen, om daardoor een kanaal te hebben waar langs het zijne slaven zou kunnen afzetten. In de meeste zuidelijke Atlantische staten is de grond door den slavenarbeid min of meer uitgezogen en zijn de slaven eenen bezwarenden last geworden. Doch waar zal men met de derdehalf millioen negers, die een kapitaal van verscheidene honderd millioenen dollars vertegenwoordigen, heen, wanneer men ze niet langzamerhand ten minste gedeeltelijk in het Zuid-Westen zich ten nutte kan maken? Texas is bijna alleen door de slavenstaten bevolkt, (het telt tegenwoordig ongeveer 400,000 inwoners), en honderd duizende negers hebben daar weder waarde en nuttigheid verkregen, die aan deze zijde van den Sabine-stroom min of meer tot last waren geworden. In de nieuwe gewesten is de handen-arbeid duurder dan in de oude. Het zuiden geraakt door zich zelven in de verlegenheid. Vele planters, zelfs in de slavenstaten noordelijk van Carolina, hebben er een middel op gevonden om van hunne negers, zoo mogelijk, beter partij te trekken. Zij zenden ze, — zoo als de Russische edellieden hunne lijfeigenen naar Petersburg en andere steden zenden, — tegen eene jaarlijksche cijns, die de slaaf aan zijnen meester moet opbrengen, naar Georgiën, Alabama, Missisippi en Louisiana, waar dan de met eenen pas voorziene slaaf werk zoekt. Nu is het echter een feit en van publieke bekendheid dat, sedert langer dan vijf jaren, *alle* steden in het zuiden in welvaart achteruitgaan, New-Orleans alleen uitgezonderd. Uit Charlestown, Mobile en Savannah worden luide klagten aangeheven; de blanke handwerkslui en arbeiders gaan weg en een vreemd slavengepeupel neemt hunne plaats in. In Apalachicola bij voorbeeld, waren er tien jaren geleden onder 2500 inwoners slechts enkele slaven; maar de hooge werkloonen en de [illegible] slavenarbeid in Georgië en Alabama deden een [illegible] van negers derwaarts gaan, die bij de week en de maand verhuurd werden en zoo goedkoop arbeidden, dat de blanke arbeiders de concurrentie niet konden volhouden en weldra moesten ruimen. De bevolking van Apalachicola verminderde dan ook, hoewel de [illegible] van blanken in hetzelfde tijdvak van tien jaren tot het vierdubbel steeg, tot 1400 zielen. De neger heeft minder behoeften, de kooplieden die den blanken werkman met levensmiddelen en kleeding voorzagen, de verhuurders van huizen enz. gevoelden de gevolgen der verminderde aanvraag. De blanke arbeider was te gelijk voortbrenger en verbruiker; doch het loon, dat de slavenarbeider verkrijgt, is ten profijte van zijnen eigenaar in Georgiën of Alabama. En toch klinkt uit Georgiën zelf reeds de noodkreet: »De vreesselijk groote massa van inproductive consumenten, (dat zijn de slaven,) is de oorzaak van den kwijnenden toestand van het zuiden," en zelfs in dezen staat kon reeds een Senator zeggen: »Eerst dan had men reden gerust te zijn, wanneer de arbeid door alle klassen voor achtenswaardig werd gehouden." Zoo brengt elk kwaad zijn eigen geneesmiddel met zich, en wij houden het *Wilmot-proviso* voor een onverstandige maatregel, omdat het aan het Noorden geenerlei nut doet en het Zuiden slechts in de verlegenheid brengt. Hoe verder de slavernij zuidwestelijk doordringt, des te onschadelijker wordt zij voor de kern der Unie, welke er alles aan gelegen is dat de derdehalf millioen negers zich zoo ver mogelijk verwijderen. Aan eene schadeloosstelling, zoo als Engeland die aan de West-Indische planters uitbetaalde, is niet te denken, en de vrije negers zijn, uit een politiek oogpunt, nog veel meer tot last en bezwaar dan de slaven.

De vermindering der laatsten in Virginië en Tenessee werkt thans al reeds weder op eene andere wijze. In de plaats der groote grondeigenaars treden vele kleine eigenaars, die den grond, welke genen door slechte cultuur uitzogen of verkeerd bebouwden, met zorg bearbeiden. Daardoor komen deze staten weder op de been en vormen zich een nieuw merg. Virginië heeft eene vlakte-inhoud, welke die van het koningrijk Beijeren, (met ruim vier millioen inwoners), meer dan tweemalen te boven gaat, en bezit eene bevolking van ten hoogste 1,300,000 zielen, waaronder 400,000 slaven. Thans vestigen zich uit meer dan ééne oorzaak, blanke volkplanters in het land; het ziet op welk eene fabuleuze wijze het westen in de hoogte stijgt, hoe, binnen zes jaren tijds, het ver afgelegene en betrekkelijk woeste Wisconsin een bevolkt land is geworden, hoe Virginië zelf van het nieuwe Ohio overvleugeld is. Virginië heeft een verreweg beter klimaat dan deze beiden en nog vele millioenen bunders voortreffelijk land bij eene uitstekend gelukkige geographische ligging aan den Atlantischen Oceaan en een zeer levendig verkeer door rivieren en spoorwegen. Aan de James-rivier wordt land van de beste qualiteit tegen vier dollars de acre verkocht, en vele volkplanters hebben na weinige maanden hunne eerste uitgaven door verkoop van het geveldde hout dubbeld en driedubbeld terug gewonnen. Indien wij ons niet vergissen, zoo had men, eenige jaren geleden, in Wurtemberg plan, de volksverhuizing uit Zwaben naar de bergachtige streken van Virginië in de nabijheid van den zoogenaamden Spring te leiden. Het spijt ons zeer dat dit uitmuntend plan in duigen schijnt te zijn gevallen; de Zwaben zouden daar een land gevonden hebben dat hun hun Schwarzwald weder zou voor den geest gebragt hebben, en van al de ongelegenheden die op de kolonisatie van Texas rusten en welke gedurende verscheidene jaren nog niet verdwijnen zullen, zou de volkplanter in dit vruchtbaar, gezond, bevallig en voor het verkeer met Oost en West zoo gunstig gelegen gewest, niets bespeurd hebben; eene proeve in het niet even zoo gunstig gelegen Oost-Tenessee kan daarvan ten bewijs strekken. Eenige kapitalisten in Duitschland, Antwerpen en New-York kochten vier jaren geleden in Morgan-County, niet ver van Montgommery, ongeveer 200,000 morgen goed land, natuurlijk om daarmede goede zaken te doen. Ten dien einde vatteden zij het voornemen op, op hunnen grond en bodem eene Duitsche volkplanting te grondvesten, die zij Wartburg noemden, en om den volkplanters op alle wijzen behulpzaam te zijn. Dit was een goed en verstandig plan. Want hoe meer zij den volkplanters behulpzaam waren des te spoediger stegen de landerijen in waarde; hoe beter het door hen aan de volkplanters afgestane gedeelte bebouwd werd, des te meer waarde verkrijgt ook dat deel, dat zij zich hadden voorbehouden, en wanneer de akker, die bij den primitiven koop aan de kapitalisten ongeveer drie vierde dollar kostede, misschien tot de waarde van vijf of van tien dollars stijgt, zoo ziet men dat de eerste koopers zeer goede zaken hebben gedaan en tevens den volkplanters zeer veel nut deden. Zij hebben reeds in voorraad voor huisvesting, mondbehoeften, molens, artsen, scholen, geestelijken en zelfs voor orgels gezorgd en eene menigte Duitsche boeken naar Wartburg gestuurd. De spoorweg van Charlestown loopt tot op drie dagreizen afstand van de kolonie. De streek is bij uitstek geschikt voor graanbouw, tabaksteelt, wijn, hop, zijdencultuur en bijen-kweekerij; er is geen spoor van koortsen; het klimaat is gematigd en er is reeds eene aanvankelijke communicatie door middel van wegen met den Missisippi-kant en met de kusten van den Atlantischen Oceaan. In de eerste jaren heeft men met opzet het aantal kolonisten niet hooger willen stellen dan 300, om des te omzigtiger voor de volgenden te kunnen waken; thans zal de volkplanting ongeveer 500 koppen sterk zijn, die in het volgend jaar tot het dubbeld van dit getal zullen toegenomen zijn. De proeve hier door eenige privaatpersonen uit Europa, onder de verstandige leiding van een met het land en de menschen bekend Duitscher, in Oost-Tenessee genomen, is volkomen geslaagd, en andere vereenigingen zullen wel doen de hier beproefde lessen en de in vier jaren gemaakte opmerkingen zich ten nutte te maken. Voor de bergstreken in Virginië, die een dergelijk klimaat en dezelfde voortbrengselen en aard van grond bezitten, zou ook dezelfde wijze van volkplanting aan te bevelen zijn. Hier gelijk daar kunnen de landverhuizers zekere en vaste berekeningen maken; zij worden niet honderde uren ver in een nieuw geheel of half woest land gebragt, blijven in eene geregelde communicatie met Europa, hebben overal landgenooten in de nabijheid, en behoeven hunne akkers niet eerst tegen roofzieke Indianen met de wapens in de hand te verdedigen, en zij zijn tevens tegen gevaarlijke, door het klimaat ontstaande, ziekten volkomen veilig.

Onderwijl de Vereenigde Staten in het verre westen tot aan de Stille Zuidzee en ook in het Zuid-Westen nieuwe veroveringen maken, organiseren zij terzelfder tijd in de onmiddellijke nabijheid der tegenwoordige grensstaten *nieuw* grondgebied, en over eenige jaren zullen weder eenige nieuwe sterren op hunne banier schitteren. Van den staat Missouri uit hebben zich naar den kant van het westen, langs de rivier van denzelfden naam en den grooten Platten-stroom, langs welks oevers de grootere meest bruikbare weg naar Oregon en Californië loopt, in de laatste jaren zoo vele squatters nedergezet, dat men er aan denkt van deze streek een gebied der Vereenigde Staten te maken. Het zal *Nebraska* genaamd worden, naar den naam dien de Indianen aan de Plat-rivier geven. Terzelfder tijd is men bezig ook westelijk en noordwestelijk van Wisconsin een gebied daar te stellen, welks naam u waarschijnlijk thans wel voor de eerstemaal onder de oogen komt, namelijk: het gebied *Minnesota*. In den loop van het verleden jaar (1847) begaf zich, op last van den president *Polk*, de generaal *Verplank* naar den Boven-Missisippi, om met de Tchippewee's een verdrag te sluiten, om voorbereidende maatregelen te nemen tot de overplaatsing der thans in Wisconsin wonende Winnebagos. De onderhandelaar was verrast daar, waar hij dorre wildernissen verwachtte, een zoo vruchtbaar en boschrijk landschap te vinden. Hij voer van den mond der Crow-Wing-rivier (de Corbeau der Fransche Canadanen, en ook op de Duitsche kaarten aldus aangewezen,) door eene reeks kleine meeren tot aan het Leech-meer; hetwelk tot nu toe slechts door zeer enkele Europeanen bezocht was, en in hetwelk hij eene prachtige 25 mijlen lange en 8 à 12 mijlen breede allerklaarste watervlakte vond. Van daar voer *Verplank* naar het Cass- en het Winnebigoschisch-meer naar het [illegible] Overlin; zag overal aan de monden en beken wilde rijst en suiker-ahorn in overvloed, en kwam met de vierduizend Indianen, welke deze streek thans bewonen, weldra overeen. De geheele streek van den Boven-Missisippi tot aan den Crow-Wing-rivier bestaat uit Eikenwaranden en Prairiën, en is, bij een zachter klimaat, even goed voor den landbouw geschikt als Canada. Verderop naar het Noorden, boven den Crow-Wing tot aan de bronnen van den Missisippi en om de bovengenoemde meeren, groeijen die gele pijnboom-soorten, op wier hout de Amerikanen zoo gretig zijn [illegible] van de ma-

ken. Op het eerste berigt van *Verplank* hebben eenige speculanten uit Boston reeds toebereidselen gemaakt, om daar zaagmolens op te rigten, en het geheele Missisippi-dal van gezaagd hout te voorzien. Zoo zal nu ook deze tot nu toe weinig bekende noordwestelijke streek weldra door eene bedrijvige bevolking ingenomen en wetenschappelijk onderzocht worden.

Ik sluit dezen met nog eenige mededeelingen over de Indianen. Volgens de officiële opgaven in den voor mij liggende *American Almanac* voor 1842, verzwolg de oorlog in Florida tegen de 1700 Seminolen in de vijf jaren van 1836–1840, het laatste ingesloten, niet minder dan 15.663.594 dollars; het Indiaansche departement in het geheel in de gezegde vijf jaren 11,080.787 dollars, bij elkander genomen dus ongeveer 27,000.000 dollars. De zeer voor beschaving vatbare Tschirokezen zijn aan de Vereenigde Staten genegen; een hunner opperhoofden, *Staud Watchie*, heeft, in het verleden najaar, aan de Vereenigde Staten een bataillon van vierhonderd Tschirokezen tegen Mexico aangeboden. De bloei van New-York is door de gunstige handelsconjuncturen van het verleden jaar bovenmate gestegen. Deze haven alléén bezat bij het begin van december niet minder dan 183 stoomvaartuigen. De electro-magnetische telegraaph tot Montreal in Canada, eene uitgestrektheid van ongeveer 450 uren, was toen pas in werking getreden. De kanalisatiën in de verschillende Staten worden zoo snel mogelijk afgedaan; het Illinois- en Michigan-kanaal zal weldra gereed zijn; aan den spoorwegen in Ohio (tusschen Columbus, Cincinnati en Cleveland, dus tot aan het meer Erië) is men begonnen, en de wetgevende ligchamen van Ohio en Indiana hebben de Buffalo- en Missisippi-spoorweg goedgekeurd. De bevolking der westelijke steden neemt buitengewoon toe; Pittsburg telt reeds 102,000 inwoners. Men heeft u onlangs uit Londen berigt gegeven over den belangrijken *wolhandel* in de Vereenigde Staten. De opgaven waren juist. De stad Springfield in Massachusetts schijnt de hoofdwolmarkt te zullen worden, ten minste werden er verleden jaar ruim een millioen ponden wol afgezet. Het meeste kwam uit New-York, Michigan, Ohio, Pennsylvanië en Virginië; de voornaamste koopers waren fabrijkanten uit Burlington in *Vermont*, die tusschen de 50 en 85 cent voor het pond betaalden.

ITALIË.

Berigten uit Rome van 18 dezer, melden de benoeming van generaal *Gabrielli*, tot minister van oorlog. De generaal is een oud officier van de Fransche armée. Dat de Paus een leek tot minister benoemd [illegible] genoegen gedaan. Volgens den *Contemporaneo* zou de consulta den wensch hebben te kennen gegeven, dat officieren van eene meer dan gewone bekwaamheid met het bevel over de pauselijke troepen belast zullen worden.

Het *Journal des Débats*, meldt als volgt:

»De tijdingen uit Napels, loopende tot 18 dezer, melden, dat het eskader, hetwelk den 14den met troepen naar Palermo is onder zeil gegaan, het anker op de reede aldaar heeft geworpen. De troepen zijn zonder eenigen tegenstand ontscheept en hebben onmiddelijk eene stelling aangenomen aan de kust en in de forten aan deze zijde. Generaal *Sanget*, die over deze troepen het bevel voert, heeft zich onmiddelijk in verbinding gesteld met den hertog de Majo en generaal *Vial*, die zich op het koninklijk kasteel bevinden. Langs dezen weg heeft men vernomen, dat de insurgenten onder de leiding staan van drie commitées en dat deze corporatiën aan den hertog *de Majo* eene lijst van petitiën hebben doen toekomen. Zij eischen de constitutie van 1812 en de onbeperkte vrijheid der drukpers. Daar deze eischen waren van de hand gewezen en de stad zich aan de koninklijke troepen niet wilde overgeven, voordat deze voorwaarden ten minste voorloopig waren toegestaan, heeft men de noodzakelijkheid gevoeld tot de ernstige maatregelen toevlugt te nemen. Voor en aleer echter tot [illegible] over te gaan, hebben de militaire autoriteiten, naar men verzekert, gemeend den Koning nogmaals te moeten raadplegen. Met dat doel is dan ook de graaf *d'Aquila*, die met de leiding van de geheele expeditie belast is, den 17den, aan boord van een stoomschip naar Napels teruggekeerd. Men zegt dat al de vreemdelingen, die zich te Palermo bevinden, zich hebben ingescheept."

Een particuliere brief uit Palermo, geschreven 12 dezer, laat zich aldus uit: »De vlag met de Italiaansche kleuren wappert op de fontein op het plein Fiera-Vecchia. Een der broeders *Gallo*, die pas aan de gevangenis is ontkomen en zich op dit plein vertoonde, is in triomf rondgevoerd. Op dit oogenblik, 7 ure des avonds, zijn de straten met barricades bedekt; de stormklok luidt bestendig en de huizen zijn verlicht."

Gelijk men ziet zegt het *Journal des Débats* niet dat Palermo gebombardeerd is; doch iets verder deelt hetzelfde blad een schrijven van den 17den mede, waarin wij het volgende lezen:

»Gisteren, 16 dezer, is eene stoomboot van Palermo in onze haven binnengeloopen, zonder echter eenig officieël berigt mede te brengen. Men verzekert, dat de infanterie is ingesloten in de Vierwindenkazerne, en dat het volk de communicatie tusschen dit gebouw en het koninklijk slot heeft afgesneden; de soldaten verdedigden zich tegen het volk, dat hen had aangetast. De forten hebben eenige kogels en houwitsers op de stad geworpen, waardoor sommige huizen beschadigd zijn. Er heeft zich eene provisionele commissie van bestuur gevormd, bestaande uit den prins *de Scordia*, den hertog *de Serra di Falco*, den admiraal *Ruggiero Settimo*, twee advocaten en een monnik. Gedurende dien dag zijn onderscheiden aanvallen door het volk op de forten en het koninklijk slot gedaan, doch zonder eenig gevolg, hoewel de strijd zeer bloedig moet geweest zijn. Een kleine post van 12 man had zich gedurende twee dagen zonder leeftogt voor de Bank staande gehouden, en was eindelijk door twee compagniën afgelost."

Andere berigten zeggen, dat de stad Palermo gedurende drie dagen door het Napelsch eskader zou gebombardeerd zijn en dat het volk zich met onbezweken dapperheid verdedigd heeft. De landingstroepen zouden de stad herhaalde keeren aangetast hebben, doch telkens met verlies teruggeslagen zijn. Den 18den was het volk nog meester van de stad en waren de Napelsche troepen in de forten ingesloten.

DENEMARKEN.

Het patent, waarbij Koning *Frederik VII* van zijne troonsbeklimming openbaar kennis heeft gegeven, is van den volgenden inhoud:

»*Kopenhagen*, den 20sten januari.

»Wij *Frederik VII*, bij de gratie Gods, enz., doen te weten:

»Alzoo het den Almagtige behaagd heeft den geliefden Koning des vaderlands, onzen welbeminden vader, Koning *Christiaan VIII*, tot zich te roepen, zoo hebben wij den troon onzer vaderen beklommen. Diep geroerd en smartelijk [illegible] den zwaren slag die ons getroffen heeft, deelen wij zijn zoon, met ons getrouw volk de smart, die ons door het verlies, dat ons vaderland geleden heeft, wordt ingeboezemd. Wij zoeken onze kracht in het vaste vertrouwen, dat wij stellen in de hulp der Goddelijke Voorzienigheid, en in het bewustzijn van onzen ernstigen en opregten wil om het welzijn van ons geliefd volk te verzekeren.

»Ons eerste en voornaamste streven zal zijn, het voortreffelijk voorbeeld van onzen welbeminden vader te volgen; even als hij in onze regering goedertierenheid aan regtvaardigheid te paren, aan de bewoners van alle deelen des lands dezelfde vaderlijke toegenegenheid toe te dragen, en niet alleen de door hem begonnene administratieve verbeteringen voort te zetten, maar ook de ontworpene schikkingen omtrent de onderlinge betrekkingen der verschillende deelen van den staat te voltooijen, iets wat alleen door de ziekte en het afsterven van onzen welbeminden vader is vertraagd geworden, en dat strekken moet om de wederkeerige regten der ingezetenen te verzekeren, de eendragt in ons dierbaar vaderland te bevorderen, en dat aldus de magt en den roem van den staat zal bevestigen.

»Bovendien is het ons verlangen, dat in alle openbare aangelegenheden de gewone loop zonder stoornis overeenkomstig de bestaande voorschriften gevolgd worde, en dat alle ambtenaren die door den overleden Koning benoemd of in hunne betrekkingen bevestigd zijn, tot nader order die funtiën blijven waarnemen, na vooraf den eed van getrouwheid te hebben afgelegd.

»Gegeven in ons paleis Christiaansburg, den 20sten januari 1848.

»*Frederik*."

ZWITSERLAND.

Volgens de Parijsche bladen is den 19den dezer aan den voorzitter van het eedgenootschappelijk bewind eene gelijkluidende nota, betrekkelijk de Zwitsersche aangelegenheden door de gezanten van Oostenrijk, Frankrijk en Pruissen ingediend geworden. Die der gezanten van Oostenrijk en Pruissen is in de Duitsche, die van den gezant van Frankrijk in de Fransche taal gesteld; de tekst der laatstgemelde wordt door den *Constitutionnel* medegedeeld; zij is van den volgenden inhoud:

»*Neuchatel*, den 18den januari 1848.

»De ondergeteekende, gezant van Z. M. den Koning der Franschen bij het Zwitsersche eedgenootschap, heeft van zijne regering bevel ontvangen aan Zijne Excellentie den heer voorzitter van den eedgenootschappelijken landdag de volgende nota te doen toekomen:

»Toen de regering van Z. M. zich met die van Oostenrijk, Groot-Brittannie, Pruissen en Rusland heeft verstaan, om aan Zwitserland eene vriendschappelijke bemiddeling aan te bieden, heeft zij zich daarmede voorgesteld, niet alleen mede te werken tot het doen ophouden van den burgeroorlog in Zwitserland, maar ook om het grondbeginsel te herinneren en te bewaren, waarop het Zwitsersch eedgenootschap berust, namelijk de souvereiniteit der twee en twintig kantons, die onder elkander, als *souvereine staten*, het *tractaat van bondgenootschap* hebben gesloten, dat onder den naam van *bondsverdrag* bekend is, en waarin die bewoordingen uitdrukkelijk zijn in acht genomen.

»De mogendheden hebben duidelijk te dezen opzigte hare meening geopenbaard, toen zij verlangden, dat door den landdag formeel erkend en verklaard zou worden, dat in het bondsverdrag, zonder eenstemmige goedkeuring der twee en twintig kantons, geenerlei verandering kon worden gemaakt.

»De mogendheden, aldus in het belang van het Zwitsersche eedgenootschap, en met gevoelens van trouwe vriendschap, voor de handhaving der kantonnale souvereiniteit wakende, hebben krachtens haar eigen regt en volkomen overeenkomstig met de tractaten gehandeld, waardoor het bestaan van Zwitserland in Europa is geregeld. Het Zwitsersch eedgenootschap is in 1814 en 1815 alleen hersteld door medewerking der mogendheden. Die medewerking heeft verscheiden kantons, met name Schwyz, Appenzell i/R en Neder Unterwalden, doen besluiten om mede tot het eedgenootschap toe te treden, en zij hebben dit alleen gedaan op de verzekering van den landdag en van de mogendheden zelven, dat nooit aan hunne souvereiniteit noch aan hunne godsdienst dien ten gevolge zou worden te kort gedaan. En toen de mogendheden, met het doel om het belang van Zwitserland innig met dat van geheel Europa te verbinden en te vereenigen, aan het aldus herstelde eedgenootschap eene belangrijke aanwinst van grondgebied en de voortdurende onzijdigheid van dat gebied hebben toegestaan, hebben zij zulks gedaan met het oog op de wezenlijke grondslagen van het eedgenootschap, en in het vertrouwen, dat die grondslagen getrouwelijk zouden worden gehandhaafd: dat alles blijkt voldingend uit de acten en diplomatieke bescheiden van dat tijdperk.

»De aan Zwitserland verleende voordeelen en de verpligtingen, die de mogendheden jegens dat land hebben op zich genomen, hangen dus naauw te zamen en zijn verbonden aan de wezenlijke grondslagen der organisatie van het eedgenootschap. En wanneer de mogendheden, die hare verpligtingen omtrent Zwitserland nakomen, op hare beurt van Zwitserland de handhaving der grondbeginselen vorderen, waarop die verpligtingen rusten, dan maken zij slechts van een onbetwistbaar regt gebruik, dat op dezelfde tractaten berust, als waarop de regten van het eedgenootschap zelf gevestigd zijn.

»Bij hetgeen in Zwitserland is voorgevallen, en bij hetgeen er tegenwoordig gebeurt, verkeeren de mogendheden in het geval van tot de uitoefening van dat regt te moeten overgaan, want zij kunnen in die gebeurtenissen niets anders zien en zien er ook inderdaad niets anders in, dan een betreurenswaardigen burgeroorlog, die in den boezem des eedgenootschaps is ontstaan tusschen 12 en 2 halve souvereine kantons en 7 insgelijks souvereine gewesten. En die burgeroorlog heeft zonder twijfel de kantonnale souvereiniteit aangetast, dat is den grondslag van het Zwitsersch bondgenootschap en van zijn bestaan in Europa.

»Dien ten gevolge heeft de regering van Z. M. zich omtrent dit onderwerp met die van Oostenrijk, Pruissen en Rusland verstaan, die er even als zij belang bij hebben, de onderlinge overeenkomst tusschen haar en het Zwitsersch eedgenootschap te doen eerbiedigen, zoowel als om ze zelve te eerbiedigen, en in overeenstemming met de genoemde regeringen, verklaart de regering van Zijne Majesteit:

»1°. dat de kantonnale souvereiniteit niet beschouwd kan worden als werkelijk te bestaan in de kantons, die door andere kantons op eene militaire wijze bezet zijn, en bij zoodanige handelingen als dien toestand vergezellen;

»2°. dat alleen dan, wanneer de bedoelde kantons, hunne volkomene onafhankelijkheid herkregen hebbende, vrije-

lijk hunne regeringen zullen hebben kunnen aanstellen, het eedgenootschap zal kunnen worden beschouwd zich in een geregelden en met de tractaten overeenkomstigen toestand te bevinden;

»3°. dat het brengen van de legermagt op den voet van vrede in al de kantons, een noodzakelijken waarborg daarstelt voor hunne onderlinge en algemeene onafhankelijkheid;

»4°. dat geenerlei verandering in het bondsverdrag wettiglijk kan worden gemaakt, dan met algemeene stemmen van al de kantons die het eedgenootschap vormen.

»Door deze verklaring te doen handhaaft de regering des Konings de geheiligde regten en de wezenlijke grondslagen des eedgenootschaps. Zij wenscht in Zwitserland niets dan de inwendige rust en de innige en waarachtige vereeniging van al de kantons. Zij eerbiedigt ten volle de waardigheid en onafhankelijkheid van Zwitserland, en heeft nooit eenigen hinderpaal willen in den weg leggen aan eene geregelde en constitutionele ontwikkeling en volmaking zijner instellingen. Maar de souvereiniteit en onafhankelijkheid der kantons, volgens de bondsacte, moeten in Zwitserland opregt en waarachtig geëerbiedigd worden, gelijk die van Zwitserland zelf in Europa. De verbindtenissen van de mogendheden jegens het eedgenootschap en die van het eedgenootschap jegens de mogendheden zijn wederkeerig en op dezelfde tractaten berustende. Wanneer een van beide niet getrouwelijk worden geëerbiedigd en gehandhaafd, zijn ook onvermijdelijk de andere geschonden en vernietigd, en de mogendheden die aan Zwitserland de voordeelen hebben gewaarborgd, welke het geniet, zouden aldan klaarblijkelijk het regt hebben alleen te vragen, wat zij als leden der groote staten-familie van Europa, en aan de belangen van hunne eigene rijken verpligt zijn.

»De ondergeteekende heeft de eer, enz.

»De graaf *de Bois-le-Comte*."

— De *Baseler Zeitung* bevat de nota of het memorandum door sir *Stratford Canning* aan den president van het Zwitsersch eedgenootschap ingediend. Lord *Palmerston* wenscht in dat document zijne vrienden in Zwitserland geluk met hunne roemrijke overwinning.

Zie hier eenige zinsneden van de Britsche nota:

»De landdag zal tot herziening van het bondsverdrag de medewerking van al zijne medeleden noodig hebben. Daar zijn er onder hen, die tot nu toe nog niet erkend hebben welk voordeel er in de uitbreiding van de attributen en de vergrooting van het aanzien der centrale magt gelegen is. Door het aanknoopen van meerdere betrekkingen, door bewijzen van opregte welwillendheid, door die sympathie, die uit het gevoel van gemeenschappelijke belangen te bezitten ontstaat, zal het mogelijk zijn hen tot het brengen van offers voor het gewenschte doel te bewegen. Indien men ze met geweld wilde dwingen, dan zou men daarmede niets anders doen, dan de eerste grondslagen van het bondsverdrag miskennen, en men zoude al datgene, waardoor Zwitserland sedert meer dan dertig jaren met het algemeene stelsel van vrede en volkenregt in Europa verbonden is, aan de gevaarlijkste toevallen bloot stellen. Men bedenke, hoe veel rampen een in der haast genomen besluit reeds heeft veroorzaakt, en leide uit dat begin af wat het nog in het vervolg veroorzaken kan. Het eerste treurige gevolg er van was het gebruiken van willekeur in een aan de vrijheid geheiligd land. Daarop ontbrandde de partijgeest met meerdere woede; gedwongen leeningen hadden plaats, bijzondere eigendommen werden in beslag genomen; partiële en zeer drukkende schattingen werden geheven, en eindelijk werd een klooster opgeheven en zijne goederen verbeurd verklaard. Hierbij komen nog, om de waarheid van het tafereel te bevestigen, de besluiten van onderscheidene voorloopige regeringen, die in de tegenwoordigheid van eedgenootschappelijke troepen en van eedgenootschappelijke vertegenwoordigers werden afgekondigd. Hierbij komt eindelijk nog, om alles te zeggen, het dragen van een last, welken zij, wie hij treft, als men hun geen vergoeding schenkt, bij het leven van het tegenwoordig geslacht niet weder zullen te boven komen.

»Men bedriege zich niet: uit zulke zaken kan niets goeds voortkomen. En indien nog de gevolgen van deze onvoorzigtige maatregelen zich tot enkele kantons bepaalden! Maar het is zeker dat ieder lid des eedgenootschaps er in eene evenredige mate in deelen zal. Geheel Zwitserland zal ze gevoelen in het staatkundige, in het zedelijke en in het stoffelijke. Zijne onafhankelijkheid zou er door in de waagschaal worden gesteld, en zijne opregtste vrienden zouden met smart moeten zien, dat, het den dwaalweg insloeg door eene verblinding, waarvan zij de gevaren, hoe ondankbaar die taak ook ware, vooraf zouden hebben aangewezen.

»Zelfs met den besten wil bij al de kantons zal de herziening van het bondsverdrag altijd eene onderneming zijn, die aan groote moeijelijkheden onderhevig is, aangezien de vrijwillige medewerking van al de kantons eene onmisbare voorwaarde is tot de volvoering van dat werk; en de meest verlichte leden van den landdag zullen al hunne scherpzinnigheid noodig hebben om er toe te geraken.

»Door hunne geestkracht, door hunne gehechtheid aan het vaderland, door hun bijzonder karakter als bergbewoners, door hunnen eigenaardigen volksgeest, door de eenvoudigheid hunner zeden, en door de wel bedachte krachteloosheid hunner buitenlandsche staatkunde hebben de Zwitsers sedert eeuwen hun gebied ongeschonden bewaard, en, op weinige uitzonderingen na, ook hunne onafhankelijkheid gehandhaafd; zij hebben in weerwil van inwendige beroering en van de omwentelingen van Europa, de achting en welwillendheid van de magtigste staten van dat werelddeel weten te verwerven, zelfs in tijdperken van krisis, die overal elders slechts rampen en rouw hebben te weeg gebragt.

»Indien de natie deze voorregten op de regte waarde weet te schatten, indien zij ze bij voortduring wil genieten, dan zal zij geen gehoor geven aan de noodlottige inblazingen van vreemdelingen, die geheel andere belangen en grondbeginselen op het oog hebben, dan de hare. Zij zal haar volkomen vertrouwen schenken aan hen, die zich door waarlijk vaderlandslievenden ijver bezield toonen; die zich eenigzins wijden aan het geluk hunner medeburgers van al de kantons en van alle klassen; die in den vollen zin des woords vaderlanders zijn, in één woord, die Zwitsers mogen heeten."

ENGELAND.

Londen, *26 jan.* Er worden thans in Londen drukke meetings gehouden van winkelbedienden, over eene aangelegenheid die reeds lang de quaestie van den dag was, namelijk, het vroeg sluiten der winkels. Men dringt er op aan; dat de winkels reeds ten zeven ure zullen gesloten worden. Er bestaat dan ook reeds een *vroeg-sluit-genootschap*. Doch waarvoor heeft men geene genootschappen in Engeland? Zoo is er onder anderen een: *Jonge-heeren-dames opnemend-aan-de kerkdeur-blijvend-staan-wachten-afschaffings-genootschap* en men denkt er aan ook een *Jonge-dames-broekpijps-dragend-kromme beenen verbergend-afschaffings-genootschap* op te rigten. Het laatste voornamelijk is zeer noodzakelijk; want dat ongelukkig misbruik geeft aanleiding tot groote demoralisatie en verstoort de rust der huisgezinnen. Wanneer iemand ter goeder trouw meende eene regtschapene vrouw te trouwen en het blijkt daarna, dat zij hem misleid heeft en kromme beenen heeft, zoo moet dit noodzakelijk tot wrok aanleiding geven. Het is zelfs zeer twijfelachtig of zulk een huwelijk wel geldig is; of dit niet is, wat men noemt, *dwaling in den persoon*.

Binnenlandsche berigten.

ARNHEM, 29 januarij.

Men heeft ons verzocht het publiek opmerkzaam te maken, op het ook in deze courant aangekondigde werk, van den Wel Eerw. heer *R. H. Graadt Jonckers*, predikant te Huissen, getiteld: FREDERIK HENDRIK, *voor twee eeuwen bevestiger van Neêrlands staat*. Het werk wordt uitgegeven bij den heer *G. van Eldik Thieme* alhier, tegen den prijs van ƒ1.25.

Advertentiën.

Marktprijzen.

Arnhem, 28 januari 1848.

Oude Weit van ƒ0.00 tot ƒ0.00; *Nieuwe Weit* van ƒ9.00 tot ƒ11.25; *Nieuwe Rogge* van ƒ6.20 tot ƒ6.60; *Boekweit* van ƒ6.70 tot ƒ7.25; *Garst* van ƒ5.25 tot ƒ5.75; *Friesche Haver* van ƒ0.00 tot ƒ0.00; *Voerhaver* van ƒ3.00 tot ƒ3.30; *Witte Boonen* van ƒ12.00 tot ƒ0.00; *Paarde-Boonen* van ƒ6.00 tot ƒ6.75; *Graauwe Erwten* van ƒ8.50 tot ƒ9.00; *Groene Erwten* van ƒ11.50 tot ƒ0.00; *Gele Erwten* van ƒ9.25 tot ƒ0.00; *Koolzaad* van ƒ0.00 tot ƒ0.00; *Aveelzaad* van ƒ0.00 tot ƒ0.00; *Klaverzaad* van ƒ0.00 tot ƒ0.00; *Aardappelen* van ƒ2.60 tot ƒ2.90; *Boter* van ƒ0.85 tot ƒ0.94 het pond.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 29 Jan. 0 El 9 Palm 9 Duim; gew. 0 D. gev. 1 D.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.